

ér. De azt hiszem, értitek, nem is ezekről a kincsekről beszéltem én. Kincsek azonban vannak a mi templomainkban is.

Templomaink kincse a csecsemő, akit ide hoznak kereszteni.

Templomaink kincse a konfirmáló ifjú, mert itt tesz hitet vallásáról az Isten előtt.

Templomaink aránya a hitvesi szeretet, mely itt kéri az áldást a „holtomiglan-holtodiglan“ — fogadalomra.

Templomunk aránya a halott is, akiért itt imádkoznak könnyes szemekkel.

Templomunk aránya a sok imádkozó szív, mely itt keresi Isten közelségét.

Aki idehozza emberszeretét, annak az Isten legnagyobb fia aranyozza be a lelki világát.

Lényeg a templom . . .

De az arany is szent, ha a templom megszenteli azt.

Szent aranyat fehér aranya: templomunk falainak a szíve, amely a mi vallásunk egyszerűségét jelképezi.

Szent aranyat ér nekünk a torony is, akár fából, akár kőből való.

Szent arany a harang is, bármekkora és bármiből van öntve az.

A templom körüli virágoskert is a templom kincsei közé tartozik, mellyel híveink templomszeretüket fejezik ki.

E sok aranyak órei pedig mi vagyunk, ti vagytok.

Vigyázzatok a templom fehérségére, hogy tisztán ragyogja tovább hitünk egyszerű tisztaságát.

Vigyázzatok a szívek templomára, hogy aranya, a szeretet és az erények összessége ne kallódjék el soha. Dávid Ferenc népe, légy kincstartója valláscs érdekeidnek. Őrizd meg azokat a jövőnk számára!

De ne tartsd bezárva kincseidet, tedd ki az úrasztalára, hogy gyönyörködjék benne más is, és épüljön a ragyogása mellett.

Szíved se zsugorodjék össze, hanem maradjon Isten legkisebb temploma léteire is a legnagyobb — tudja befogadni szeretetébe az emberiséget, s a hit által a mindenható Istent. Ámen.

NYITRAI BERTA

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

Boldog otthon

Lk 19, 1—10

Mi szükséges ahhoz, hogy egy lakás, melyben egy család együtt él, a boldog otthon minősítést megérdemelje?

Látni: „palotában pokolban élöket“ és „kunyhóban“ boldogság ölénben ringó „jászolbölcsőt“.

Sajátos lelkület az, ami a boldog otthon első feltétele, „családias“, „otthonos“ lelkület. Nemcsak a lakásban lakók szívéből, de a bútorokból, sőt a falakból is árad ez a lelkület. Mint jó illatú, kellemes meleg jön szembe ez a lelkület a látogatóval.

*

Ennek a lelkületnek hiányában a lakás: csak lakás, ahová enni és hálni járnak haza az emberek. S ami hiányzik otthon, azt a férfi könnyen a kocsmában, a gyermek az utcán, az asszony a szomszédságban keresi.

*

Zákeus lakása akkori mértékkel mérve összkomfortos, modern lakás lehetett, hiszen gazdag ember volt. A házban minden megvolt, ami pénzzel megszerezhető, de a ház ura „nem találta helyét a világban“. Ez a szívében állandósult hiányérzet megnyilatkozott övéihez való viszonyában is. Lakásuk inkább „pokol“ volt, mint otthon, s életük inkább nyugtalan-ság, mint „üdvösség“.

Bizonyára minden pénzt megadott volna, hogy szívének nyugalmat szerezzen, de magától nem tudott rájönni, hogy a megfejtés benne van.

*

Jézus sokunkban nyitotta fel a titok zárját. Most is kész volt a segítségére.

Ő jött az úton és Zákeus ott ült a fán. Tekintetük találkozott. Jézus kiérezte Zákeus tekintetéből szívének sóvárgását; Zákeust rabul ejtette a feléje sugárzó szánakozó szeretet.

A felolvasott részben annyi „anyag“ van összesűrítve, hogy egy dráma kitelnék belőle. Az író csak a „csattanókat“ jegyezte fel: Zákeus kitörését és Jézus nagyszerű következtetését, amit abból levont. A kettőjük között lefolyt beszélgetés nagy része hiányzik; a mellékszereplők meg sincsenek említve. Egy kis képzelőerő, egy kis lélektan ügyesen kitölthetné, kikerekíthetné az egészet.

*

Mesékben szoktak lenni varázsigék, melyekre a kapu megnyílik, a zár felpattan.

Jézus „varázsigéjére“ visszhangot fogott, felszínre tört a Zákeus szívében eddig elnyomott érzés: a szeretet. Azt hiszem, Zákeus, mikor elárasztotta ez az általa addig ismeretlen érzés, először csak zokogni tudott, aztán egy darabig csak hebegett... amíg végül ki tudta mondani azt, amit mondott.

S az eredmény?

A végszó: „Ma lett üdvössége ennek a háznak.“

*

Az alapige végszava szerint Jézustól a kísértő csak egy időre távozott el. Ha végigkísérjük élete útján, azt tapasztaljuk, hogy a kísértés mindig vele volt. Állandóan környékezte. Ez nem is lehet másként a Jézus életében sem, hiszen a kísértés az emberi élet mindennapi tartozéka, még a gecsemáné-kerti gyötrődésben is kínozza, sőt a kereszten sem hagyott békét.

Kimeríthetetlen erőforrás számunkra ebből a szempontból is az élete. Hiszen — emberek lévén —, mint Jézus életének, a mi életünknek is naponta megismétlődő tényei.

Mik voltak az ő kísértései?

Honnan törtek reá, és melyik oldalán támadták?

Minden kísértést legyőzött! Mi ennek a magyarázata?

Mi a legkedvesebb fegyvere?

Mi a kísértés?

Jézus számára is, a mi számunkra is, kísértés minden, ami el akar téríteni az igazság és szeretet útjáról, ami el akar tántorítani Istentől, vagy fel akarja borítani közöttünk a békességet.

Honnan támad a kísértés?

A kísértés Jézusra is támadt, reánk is támadhat belülről: a lelkünk-ből. Magában hordta Ő is, magunkban hordjuk mi is gyarlóságainkat. Az éhség szót kért benne is; harminchárom évesen Ő is szeretett volna még élni, bosszúállásra benne is megvolt a készség. Minket is választás elé állítanak gyarlóságaink (önzés, irigység, félelem stb.).

Legtöbb kísértés kívülről hozta döntő helyzetbe, az emberek részéről. Néha legmeghittebb barátai, tanítványai kísértették (Mt 16, 22—23; 19, 16—17; Jn 13, 6—8), legtöbbször ellenségei (Lk 20, 20—26; Mk 10, 2; Mk 2; Mt 16, 1; 19, 3; 22, 17—18; 27, 39—44 stb.). Ugyanígy kísérhetnek minket jóhiszemű barátaink is és rosszakaró ellenségeink is.

Hol támad a kísértés?

Ott, ahol meggyengül az ellenállás, ott, ahol a legérzékenyebb a lelkünk felülete. Ezt árulják el a Jézus kísértései, ezt igazolják saját tapasztalataink is. Hitünket aláassa kételkedéssel, hiúságunknak hízeleg, ígérettekkel kecsegtet, rémlátásokkal rettent stb., stb.

A győzelem titka?

Jézusnál: állandó kapcsolata Istennel. Érintkezési útjuk: az imádság. S ezt az utat semmilyen kísértési mesterkedés el nem tudja zárni. Számunkra is ez a fő, a kimeríthetetlen erőforrás.

S még egy! Jézus a kísértő minden támadását ugyanazzal a fegyverrel veri vissza. „Isten szavát“ szegezi szembe a kísértéssel. Szívében kész fegyvertár a bibliája. Számunkra is rendelkezésünkre áll. Az élet minden változására, „szorult helyzetére“, olyan tisztán és bölcsen fogalmazott mondanivalója, tanácsa, textusa van, amelytől erejét veszti a kísértés, és új erőre kap a lélek.

Sámuel egy követ állított fel Mispa és Sén között, ott, ahol a filiszteusokat megverték, mert — hitük szerint — velük volt az Isten. Az eseményt mind messzebb viszi magával a távolodó múlt, de aki a jövőben megáll majd a kő mellett, annak lelkében abban a pillanatban jéleső melegséggel elevenedik fel az Istennel aratott győzelem emléke. Bizonyára mosolyogva megy élete útján.

Az idő folyását megállítani nem lehet. A jövő közeledik felénk, a jelen pillanat a kezünkben van, a múlt távolodik tőlünk. Az idő nem folyik át nyomtalanul rajtunk. A jövő úgy teszi elénk a jelen minden pillanatát, mint megannyi alkalmat. Mi az alkalmakat tetteinkkel gazdagítjuk. S tetteink nyomát a múlt lelkünkben hagyja, a nyomok: az emlékeink.

*

Fletünk is ilyen hármass beosztású. Az ifjú álmaiban (jövő), a tetterős ember alkotásainak (jelen), az öregember emlékeivel él (múlt).

Boldog, aki Istentől úgy fogadott minden pillanatot, mint szent alkalmat az alkotásra, s kinek tettei nyomai mint „mosolygó emlékek“ népesítik be emlékezetének világát. Ki ne akarna ilyen emlékekben bővelkedő öregkort magának!

*

Akárhogy éltél idáig való életedben s közelebbről a minden perccel távolodó múlt évben, emlékek gyűltek, szaporodtak fel lelkedben.

1. Emlékeink között lehet sok mosolygó kedves emlék.

2. Bizonyára őrizzük tiszta lelkiismerettel vívott küzdelmek, nehezen legyőzött kísértések, hitünket tántorgató veszélyek emlékeit is lelkünkben. Me-látjuk, ezeket is hogy megszépíti a távolság, mert felfedezzük mindenikben Isten jelenlétének jeleit. „Mosolygó emlékek“ válnak ezek is.

3. Bujkálhatnak emlékeink között olyanok is, amelyektől „fázunk“. Mélyre vájták be magukat lelkünkbe. Elfelejtéssel sem lehet tőlük megszabadulni. Meg-megbotlunk életünk útján egy-egy „idéz-kőbe“, s abban a helyben elénk állnak. Kérdőre vonnak, nyugtalanítanak. Milyen megrendítően sírnak a zsoltárirók ilyen kínzó emlékeken. Amit Isten nélkül tett az ember, csak Istennel lehet elszámolni!

Úgy volt, ahogy volt. Az óesztendő mindjárt a múlté. Emlékeivel maradunk.

Az újesztendő itt van életünk kapujánál. Alkalmat tesz elénk, ezeret, milliót. Ne engedjük múlttá válni üresen. Alkoss, tégy, szólj hittel, bölcsen, szeretettel, Istennel. Almodj, ha ifjú vagy, megváltó, szép álmokat. Hasonlatosakat ahhoz, amit Jézus Isten országának nevezett. Gyűjts kezdedbe emlékeket, amelyek mosolyra derítenek, ha felidézed őket, mert „mosolygó emlékek“. S te, aki már csak emlékeidben élsz, társaló-j boldogan „mosolygó emlékeiddel“, „nemszeretem“ emlékeidet pedig számold el Istennel egy-egy zsoltárban, buzgó imádságban . . . Ámen.

LÓRINCZI LÁSZLÓ

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képvisező Tanács március 9-én tartotta első évnegyedi rendes ülését dr. Kovács Lajos püspök elnöklete alatt, amelyen az Egyház 1972. évi munkáját összefoglaló jelentéseket és az egyházközi és egyházköri folyó ügyeket tárgyalták meg. A Tanács végül foglalkozott III. 11-i főtanácsi ülés előkészítésével.

Egyházi Főtanács március 11-én tartotta évi rendes gyűlését. Ürmössy Gyula közügyigazgató imája és dr. Barabássy László megnyitó beszéde után a Főtanács egyhangú lelkesedéssel üdvözlő táviratot küldött Nicolae Ceaușescu, az Államtanács elnökének, Ion Gheorghe Maurer, a Minisztertanács elnökének, Dumitru Dogaru professzor, a Vallásügyi Hivatal elnökének és az Országos Békevédelmi Bizottságnak.

A tárgysorozaton szereplő püspöki, E. K. Tanácsi és nyugdíjpénztári jelentések áttekintő képet nyújtottak az Egyház 1972. évi életéről és munkájáról. Főtanács megnyugvással vette tudomásul a lelkészek és hívek által elért eredményeket az Isten és ember szolgálatában, valamint az áldozatkészség terén. Elismerését fejezte ki Ferencz József: Unitárius Káté c. munka átdolgozott kiadásáért, mely a konfirmációi előkészítést nagymértékben megkönnyíti és mélyíti. A jelentések tárgyalása során a lelkésztovábbképzés, a pásztorációs munka, szórványgondozás, konfirmáció, énekkultúra, az egyházi közigazgatás és az egyházi épületek gondozása érdekében sok értékes észrevétel és javaslat hangzott el. E. K. Tanács és az egyházkörök feladatát képezi mindezeknek megvizsgálása és a szükségnek megfelelő alkalmazása.

A választások során az 1973—1978. évekre a Főtanács újraválasztotta a főgondnoki tisztségre dr. Barabássy László afiát, másik főgondnoknak dr. Mikó Imre, egyházi főjegyzőnek dr. Erdő János teol. tanár és közügyigazgatónak Kolcsár Sándor Maros-Küküllői esperes afiát választotta. Ezenkívül a Főtanács megválasztotta a Nyugdíjpénztár Vezető Tanácsának tagjait, 9 egyházi és 28 világi főtanácsi tagot, valamint betöltötte az időközben megüresedett E. K. Tanácsi és állandó bizottsági helyeket.

Ez alkalommal is sok, arra érdemes afiának hűséges egyházközi és egyházköri szolgálatuk elismeréséül a Főtanács tiszteletbeli címet adományozott.